

Участь у онлайн – конкурсі власних творів: «Якщо до тебе завітала Калліопа або Евтерпа...».

«До перемоги єдиною країною».

Роботу виконала Єршова Софія Євгенівна,
учениця 9 - А класу Запорізької спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів № 72 з поглибленим вивченням хімії та біології Запорізької міської ради Запорізької області

Керівник: Будкова Марина Миколаївна,
вчитель зарубіжної літератури класу Запорізької спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів № 72 з поглибленим вивченням хімії та біології Запорізької міської ради Запорізької області

До перемоги єдиною країною

Вже, як майже, рік у нас в Україні йде війна. Вже понад триста днів постійних тривог, сирен... Вже понад триста днів героїчного протистояння нашого народу проти російських загарбників, що, не маючи ніякого права, вдерлися до наших міст, осель та сімей. Багато хто був вимушений покинути свій рідний дім і поїхати за кордон рятувати своїх дітей, хтось пішов волонтерити: допомагати нашим військовим та постраждалим від бойових дій, мирним людям. Багато хто з чоловіків, та навіть жінок, пішли захищати нас і нашу Батьківщину на фронт. Вони віддають своє життя в обмін на свободу та щастя нашої держави, наших людей. У кожного з них є своя причина боротися. Хтось захищає грудьми свою родину, а хтось бореться за незалежність. Однак, усіх людей зараз об'єднує одна загальна мета – перемога України.

За весь воєнний стан життя українців зазнало значних змін. Прийшлося вчитися жити за умов спонтанних обстрілів та звикати до віялових та екстрених відключень світла, опалення та води після чергових масованих атак ворога. Але дух та прагнення волі українського народу не зламати! З перших днів «воєнної спецоперації», західна та східна частини України об'єдналися у одну величезну, дружню, міцну та непереможну родину. Поки наші хлопці та дівчата військові боронять нас і наші землі на фронті, мирні жителі в тилу теж не сидять склавши руки, без діла. Наша, вже одна, ЄДИНА, Україна стала на захист своєї волі та честі. Усі люди, від заходу до сходу, об'єднали свої серця, силу, відвагу та прийшли на поміч один одному у скрутний час. З кожним днем у всіх, колись ще, мирних містах нашої країни з'являється усе більше й більше волонтерів, які плетуть сітки військовим, роздають гуманітарну допомогу, ліки, речі та продукти першої необхідності внутрішньо переміщеним особам.

У мене в оточенні є приклади кожної із вище зазначених груп населення. В мене є родичі з Харкова, за весь час воєнних дій, вони не виїжджали із власного міста та домівки. Вони бачили усі наслідки воєнних злочинів Росії. В мене багато родичів та знайомих із, нажаль, хоч і тимчасово, але окупованого півдня та сходу України: Донецька, Бердянська, Василівки, Мелітополя і багатьох інших міст. Багато з ким із них ми з родиною не мали тісного контакту та близьких відносин. Зрідка розмовляли і майже ніколи не

бачились, але із початком війни, стали як і вся Україна, однією великою, дружньою родиною. Хтось із знайомих поїхав за кордон, або на захід України, але ми допомагаємо один одному. Завжди телефонуємо, щоб дізнатися як справи, як діти, брати, сестри..., передаємо у посилках усе необхідне. Одним словом підтримуємо так, як можемо. Мій рідний батько зараз на фронті, в одній із найгарячіших точок. Із ним пліч-о-пліч воюють чоловіки із різних частин України. Вони стоять на захисті нашої держави.

Коли мого тата врешті решт відпустили на декілька днів додому, я інакше зрозуміла те, наскільки важлива родина і підтримка один одному. Я хочу побажати кожній дитині, дружині, мамі, щоб їх любі захисники повернулися додому живими та неушкодженими.

Ми всією країною молимося за них, і я вірю, що сила молитви об'єднує та допомагає нашій спільній країні впевнено йти до перемоги.

Ми віримо у Збройні сили та у незбагненну силу нашого єдиного українського народу. Ми знаємо – перемога вже не за горами, вільна Україна переможе і завжди буде щасливою, як і її славний дружній народ.